

12. kapitola

JO

Napřáhnu meč nad hlavu a seknu s ním bojovníka, který stojí přímo proti mně. Zasáhnu ho do krku, a když se hroutí k zemi, přesunu se k dalšímu cíli. Meč v mé ruce potměněl, záře mé magie pohasíná. I já jsem vyčerpaná. Přehodím zbraň do druhé ruky a zvednu čepel právě včas, abych odrazila zahnutou šavli. Jen s vypětím sil odolávám snaze strouského bojovníka přitlačit mi šavli k hlavě. Ze zatátých zubů mi unikne divoké zavrčení. Uskočím před tlakem, povolám do volné ruky černou dýku a zabodnu ji protivníkovi do boku. Ostrí dýky projede mezi žebry přímo do srdce.

Někdo mě strhne dozadu a já pozvednu meč, abych s ním poslepu bodla za sebe, ale když mě dotyčný otočí k sobě, zjistím, že nejde o nepřátelského bojovníka. *Fredrich*. Na útěku z jeskynního systému jsme se rozdělili. Bylo čiré štěstí, že jsme unikli a náš plán neskončil fiaskem.

Všímám si, že se intenzita boje začíná snižovat. Zbývá tu jen několik strouských bojovníků – většinu mužů jsme nechali ustoupit, jakmile jsme věděli, že máme převahu v boji. Ale i tak mezi padlými leží velké množství našich vojáků. Údolí se proměnilo v bahnitou jámu se zemí změkklou a kluzkou od krve. V dálce se pomalu rozjasňuje obloha – blíží se úsvit.

Snažím se vymyslet, co bych mohla říct, ale hlavu mám úplně prázdnou. Nedokážu zformulovat jediné slovo, natož sestavit větu.

Podle toho, jak vypadá *Fredrich*, je skoro stejně unavený jako já. Cítím se díky tomu trochu líp, když při každém kroku jen s námahou odlepuju nohy od země.

„To stačí,“ řekne.

Sklopím oči a uvědomím si, že mě pevně drží za rukáv, ale nedokážu v sobě najít dost energie, abych se mu pokusila vymanit. Místo toho se nechám odtáhnout k dočasnému táboru na opačném konci údolí. Kráčím právě tak pomalu jako ostatní vojáci jdoucí stejným směrem, na rozdíl od lépe odpočatých mužů, kteří se vrací do doznívající bitvy. Poklepávají nás po zádech a říkají nám povzbudivá slova.

Ve chvíli, kdy dorazíme k prvním stanům, se před námi objeví generál Samasu. „Jovinie,“ osloví mě, chytí mě za ramena a přeje-de mě pohledem.

Strach v jeho doširoka otevřených očích mě vytrhne z otupělosti. „Jsem v pořádku,“ zachraptím.

Nevěří mi. Přeje-de mi dlaněmi po ramenou a po pažích až k rukám. Pořád pevně svírám zbraně. Jemně mi je vyprostí z prstů a podá je *Fredrichovi*.

„Co se stalo?“ zeptá se a pronikavě se na něj zahledí.

Fredrich sklopí oči a já s překvapením zaznamenám, jak se mu po obličejí šíří kajicný výraz. „Je to moje chyba. Měl jsem ty muže, co střežili jeskyni, vyřídít dřív, než stačili spustit poplach.“

„To není fér,“ ozvu se na jeho obranu. „Všimli si nás dřív, než jsme mohli udusit ohně. A pak už nebyla šance na nepozorovaný únik.“

Za každého protivníka, kterého jsme vyřídili, se objevilo deset jiných. Podařilo se nám od nich odpoutat, když jsme vběhli do jedné klikaté chodby. Bylo to svým způsobem mučení. Utíkali jsme před pronásledovateli, jejich křik i dusot k nám doléhal zdánlivě ze všech směrů, a když už jsme si mysleli, že jsme jim unikli, vběhli jsme do jiné jeskyně, kde jich bylo ještě víc.